

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Vězeňská služba České republiky,
se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4

proti
žalovanému

Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem pplk.. Sochora 727/27, Praha7

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 12. 8. 2014,
č. j. VER-2821/09-44,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 12. 8. 2014, č. j. VER-2821/09-44, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí, kterým předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů zamítl rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 21. 5. 2014, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za porušení povinností stanovených v ust. § 5 odst. 2 a § 9 zákona č. 101/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti se zveřejněním osobních údajů zaměstnanců žalobkyně P. S. a A. M..
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů uvedl, že správní řízení bylo zahájeno se žalobkyní vydáním příkazu Úřadem pro ochranu osobních údajů ze dne 8. června 2009, a to na podkladě stížnosti P. S.. Příkazem byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 20.000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, čímž byla naplněna skutková podstata jiného správního deliktu podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, neboť jako správce osobních údajů svých zaměstnanců zveřejnil od 21. dubna 2009 do doby vydání příkazu prostřednictvím internetové domény na adrese www.vscr.cz/clanky/?cl_id=1083 osobní údaje P. S., v rozsahu jméno, příjmení, informace o služebním poměru, o vztahu s A. M., o pracovní neschopnosti a vyplácení nemocenských dávek, a osobní údaje A. M. v rozsahu jméno, příjmení, informace o služebním poměru a zařazení, o obsahu její stížnosti, o podezření ze spáchání trestného činu, o uložení kázeňského trestu, o vztahu s P. S., o rizikovém těhotenství, o pracovní neschopnosti a vyplácení nemocenských dávek, a to bez souhlasu subjektu údajů. Tento příkaz byl vzhledem k odporu podanému žalobkyní řádu zrušen a v pokračujícím správním řízení vydal správní orgán I. stupně dne 4. srpna 2009 rozhodnutí zn. VER-2821/09-12, v němž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, za což jí byla uložena pokuta ve výši 10.000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč; konstatování o porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů již výrok neobsahoval.
3. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně rozklad, jenž byl zamítnut rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 22. září 2009, zn. VER-2821/09-21.
4. Na základě žaloby rozhodoval ve věci Městský soud v Praze, který rozsudkem čj. 9Ca 367/2009-34-38 ze dne 30. května 2013 tuto žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobkyně pak se věci zabýval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem čj. 4 As 109/2013 - 48 ze dne 20. února 2014 zrušil jak předchozí rozsudek městského soudu, tak i rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů vydané v I. stupni, a též rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů a ze dne 22. září 2009.

5. Správní orgán I. stupně v novém řízení vydal dne 21. května 2014 rozhodnutí čj. VER-2821/09-34, jímž rozhodl, že žalobkyně v souvislosti s internetovou prezentací tiskového prohlášení ze dne 21. dubna 2009, jako správce osobních údajů podle §4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., zveřejnila od 21. dubna 2009 nejméně do 8. června 2009 na internetové adrese www.vscr.cz/clanky/7clJd=1083 osobní údaje P. S. a A. M., v rozsahu informací o jejich vztahu, společné domácnosti a o tom, že těhotenství A. M. je rizikové, a to bez souhlasu subjektů údajů, čímž porušila povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektů údajů, a dále porušila povinnost stanovenou v § 9 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat citlivé údaje, jen jestliže subjekt údajů dal ke zpracování výslovný souhlas. Za toto jednání správní orgán I. stupně opět uložil žalobkyni pokutu ve výši 10.000,- Kč a povinnosti nahradit náklady řízení.
6. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala i proti tomuto rozhodnutí rozklad, přezkoumal je předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, a to v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházел jeho vydání, s tím, orgán závěry správního orgánu prvního I. stupně považuje za správné a zákonné, neboť správní orgán I. stupně se řádně držel právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku čj. 4 As 109/2013 ze dne 20. února 2014, a v rozkladu nebyly uvedeny žádné právní ani faktické námitky, které by odůvodňovaly změnu či zrušení rozhodnutí.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Žalobkyně v žalobě uvedla, že původní rozhodnutí předsedy Úřadu bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. února 2014, č.j.: 4 As 109/2013-48, přičemž žalovaný byl v novém rozhodování vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Tím se však žalovaný neřídil a zejména neprovedl potřebné dokazování, ale navíc svá rozhodnutí z roku 2014 opětovně odůvodnil argumenty, které Nejvyšší správní soud jako nedůvodné odmítl.
8. Žalobkyně zejména namítla, že předseda Úřadu opětovně citoval ustanovení zákona na ochranu osobních údajů, jakož dosavadní průběh správního řízení po rozsudku NSS. Přesto nedostal vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu a jen opakoval nesprávný názor orgánu I. stupně, který nemá oporu v dokazování, když to nebylo ani provedeno. Došlo tedy pouze k prostému konstatování tzv. shody s názorem orgánu I. stupně, aniž by odvolací orgán takovou souladnost odůvodnil. Napadené rozhodnutí se tedy nevypořádalo s argumentací žalobkyně řádně, zejména neodstranilo nedostatky rozhodnutí orgánu I. stupně v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu, jímž byl žalovaný vázán.
9. Dále žalobkyně uvedla, že nesdílí názor žalovaného, že zveřejnění informací o A.M. a P.S. mělo být nepřiměřené a nezákonné, když např. bližší známost či příbuzenství osob jednoznačně je skutečností, která musí být při výpovědích či tvrzeních takových spřízněných osob zohledněna, jako okolnost způsobila případně ovlivnit důvěryhodnost

tvrzení takové osoby. Žalobkyně rovněž naprosto odmítá tvrzení žalovaného, že měla údajně zveřejněné informace použít „se zjevným úmyslem zastrašit či poškodit stěžovatele“ (tj. A.M a P.S.), když žalobkyni není známo, jak by sdělené informace o A.M. a P.S. mohli mít vůbec potenciál zastrašení, když jinými či dalšími informacemi o těchto osobách nedisponovala.

10. Porovnáním rozhodnutí žalovaného z roku 2009, o nichž vedl se spor u zdejšího soudu pod sp. zn.: 9 Ca 367/2009, a jeho rozhodnutí z roku 2014, o němž se vede toto řízení, je nutno dojít k závěru, že byť žalovaný byl při novém správním řízení jednoznačně vázán názorem Nejvyššího správního soudu, rozhodnutí z roku 2009 a 2014 jsou ve své argumentaci v zásadě totožná, když žalovaný údajnou odpovědnost žalobkyně opakovaně opírá o směrnici 95/46/ES a rozhodnutí *Lindqvist* a rozhodnutí napadené touto žalobou nepřinášejí nová tvrzení. Nebylo provedeno dokazování, tak aby byla najisto postavena odpovědnost žalobkyně za údajný správní delikt, ale jedná se o opětovná nepodložená tvrzení a extenzivní výklad zákona na ochranu osobních údajů v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a o stále stejné a opakující se tvrzení žalovaného, ve snaze postihnout žalobkyni za údajný správní delikt, jehož se neměla ani potenciál dopustit, když nebyla správcem ani zpracovatelem údajů, které o A.M. a P.S. zveřejnila.
11. S odkazem na tyto důvody žalobkyně navrhla, aby soud zrušil jak rozhodnutí předsedy Úřadu na ochranu osobních údajů ze dne 12. srpna 2014, č.j.: VER-2821/09-44, tak jemu předcházející rozhodnutí Úřadu na ochranu osobních údajů ze dne 21. května 2014, č.j.: VER-2821/09-34.
12. Žalovaný se k žalobě vyjádřil s tím, že ve správním řízení vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, že dostatečně neprokázal a neodůvodnil postavení žalobce jako správce osobních údajů. V novém řízení proto žalovaný zpřesnil svoji argumentaci v odůvodnění napadených rozhodnutí v tom smyslu, že postavení žalobce jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. se neodvívá od toho, zda žalobce údaje o společném soužití (A. M. a P. S.) a údaj o rizikovém těhotenství (A. M.) evidoval či jinak zpracovával ve své personální dokumentaci, ale od toho, že tyto údaje na základě obecné povědomosti shromáždil a zveřejnil. Žalovaný přitom vycházel z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci *Lindqvist* (C-101/01), který uvádí, že „Úkon, který spočívá v tom, že se na internetové stránce odkáže na různé osoby, které jsou identifikovány buď svým jménem, nebo jinými prostředky, například telefonním číslem nebo údaji o pracovních poměrech a zálibách, je „zcela nebo částečně automatizovaným zpracováním osobních údajů“ ve smyslu Čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.“ Žalobce se přitom dopustil právě takového úkonu, protože v tiskové zprávě zveřejněné na internetové stránce odkázal na konkrétní osoby a uvedl k nim konkrétní informace (o společném soužití a o rizikovém těhotenství), které naplňují znaky osobního údaje.
13. Z uvedeného judikátu vyplývá, že žalobce zpracovával osobní údaje dle § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., pokud je zveřejnil na svých internetových stránkách, a že žalobce je správcem těchto osobních údajů a je tedy odpovědný za toto zveřejnění. Žalovaný proto upřesnil odůvodnění napadených rozhodnutí, a předmět správního řízení vymezil pouze na toto zveřejnění a nikoliv na to, z jakého zdroje informace pocházejí, nebylo nutné provádět další dokazování k posouzení toho, zda je žalobce správcem osobních údajů a z jakého zdroje tyto údaje pocházejí. Žalovaný tedy postupoval v souladu s pokynem

Nejvyššího správního soudu tím způsobem, že upravil a upřesnil předmět správního řízení a vymezení skutku správního deliktu. Neshledal proto důvod pro doplnění dokazování, protože takto vymezený skutek je ze správního spisu dostatečně prokazatelný.

14. Pokud žalobkyně tvrdila, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se žalovaný nevypořádal s tím, že je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, poukázal žalovaný na to, že obě rozhodnutí byla změněna, resp. upřesněna podle předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
15. Dále žalobkyně tvrdila, že osobní údaje nezveřejnila samoúčelně, ale v reakci na mediální tvrzení těchto osob z důvodu obrany žalobce proti nepravdivým a zavádějícím tvrzením. K tomu se dovolávala ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. K tomu žalovaný uvedl, že informace o rizikovém těhotenství je citlivým údajem dle § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., a proto se na její zpracování nevztahuje § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., ale § 9 téhož zákona. V tomto ustanovení však není žádná z výjimek použitelná pro žalobkyni uváděné zveřejnění citlivých údajů, takže žalobkyně nebyla oprávněna bez souhlasu A. M. její citlivé údaje vůbec zveřejňovat.
16. Pokud se jedná o neoprávněné zveřejnění údaje o společné domácnosti A. M. a P. S., žalovaný odmítl je uvedeno v napadených rozhodnutích, nesdílí názor žalobkyně, že byla oprávněna tyto údaje zpracovávat bez souhlasu s odkazem na § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Vzhledem k principu proporcionality je nutno poměřovat mezi zásahem do soukromí a mírou ochrany práv na straně správce. Žalovaný má za to, že informace o sdílení společné domácnosti je informací důvěrné povahy, takže jejím šířením dochází k podstatnému zásahu do soukromí. Současně je tato informace pro ochranu zájmů žalobkyně irelevantní, nemá s ohledem na údajný předmět sporu žádnou vypovídací hodnotu, a jejím smyslem je jenom ji před veřejností poškodit, znevěrohodnit či zastrašit. Žalobkyně mohla argumentovat nepochybně mnohem uměřeněji.
17. Pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 21/2011-166, žalovaný poukázal, na to, že odborná veřejnost zaujala kritický postoj vůči k právnímu závěru tam uvedenému, s tím, že soud neřešil otázku a míru zásahu do soukromí osoby dotčené tiskovým prohlášením a z uvedeného důvodu je rozsudek chybný (srov. *Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T.; Pospíšil, I. a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s. 2012, str. 436, bod 49*).
18. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu námitek uplatněných v žalobě, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

20. Soud především vycházel z toho, že Úřad pro ochranu osobních údajů, resp. předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, již ve stejné věci rozhodovali, avšak jejich rozhodnutí ze dne 4. 8. 2009, zn. VER-2821/09-12, resp. ze dne 22. 9. 2009, zn. VER-2821/09-21, byla zrušena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. února 2014, č. j. 4 As 109/2013 – 48, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
21. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku shledal důvodnou námitku stěžovatelky (tedy nynější žalobkyně), kterou konstatoval takto:

[11] Stěžovatelka namítala, že v intencích § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů nebyla správcem osobních údajů o rizikovém těhotenství A. M. ani její společné domácnosti s P. S.; jako zaměstnavatel eviduje toliko údaje o trvalém pobytu zaměstnanců, nikoli údaj o společné domácnosti ve smyslu § 115 občanského zákoníku z roku 1964. Zdůraznila, že neuchovává údaje o tom, zda a s kým její zaměstnanci žijí ve společné domácnosti, a tyto údaje rovněž nezpracovává v intencích § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Stejně tak ani údaj o rizikovém těhotenství A. M. nebyl předmětem zpracování. Stěžovatelka jako zaměstnavatel disponovala pouze údaji o pracovní neschopnosti od 14. 10. 2008 a navazující mateřské dovolené od 15. 4. 2009; informaci o povaze těhotenství jí sdělila sama A. M., a to mimo rámec zpracování osobních údajů.

22. K odůvodnění svého závěru o důvodnosti této námítky dále Nejvyšší správní soud uvedl:

[17] Nejvyšší správní soud předně zaměřil svoji pozornost na postih stěžovatelky za správní delikt v části týkající se zveřejnění údajů o vztahu A. M. a P. S. a jejich soužití ve společné domácnosti. Nezbylo mu než vyslovit, že správními orgány nebylo v odůvodnění jejich žalobou napadených rozhodnutí postaveno najisto, popř. v rámci řízení podrobeno odpovídajícímu dokazování, zda stěžovatelka vystupovala jako správce, resp. zda zpracovávala osobní údaje o vztahu A. M. a P. S. a jejich společné domácnosti. V řízení před správními orgány zejména nebylo vyvráceno stěžovatelkou opakovaně uváděné tvrzení, že z titulu svého postavení jako zaměstnavatele uvedených osob disponovala toliko údaji o adrese jejich trvalého pobytu. Stěžovatelka nezpochybňovala, že ohledně údajů o trvalém pobytu A. M. i P. S. byla správcem osobních údajů, a tyto osobní údaje rovněž zpracovávala, brojila však proti závěru správních orgánů a posléze i městského soudu, že jako zaměstnavatel disponovala údajem o tom, že tyto osoby spolu žijí ve společné domácnosti a v jakém jsou vztahu; tato námitka nebyla v řízení přesvědčivě vyvrácena a stěžovatelkou tvrzené skutečnosti nebyly podrobeny ani případnému dokazování.

[...]

[19] Správní orgány porušily zákon, pokud se v odůvodnění rozhodnutí nezabývaly charakterem údajů o vztahu mezi A. M. a P. S. a jejich soužití ve společné domácnosti, příp. ohledně této skutečnosti neprovedly dokazování, a bez jakéhokoli bližšího zkoumání presumovaly, že tyto údaje jsou předmětem evidence žalobkyně jako zaměstnavatelem, a jako takové podléhají právní úpravě zákona o ochraně osobních údajů. Správní orgány rovněž pochybily, pokud se vzdor argumentaci stěžovatelky odmítly zabývat zdrojem těchto údajů, tedy zda stěžovatelka tyto údaje získala z evidence zaměstnanců či zda se jednalo např. toliko o informaci pramenící z obecného povědomí kolektivu na pracovišti o jejich vztahu a soužití. Pokud totiž stěžovatelka tyto údaje získala a následně použila na svoji obranu proti nařčením prezentovaným ve vysílání TV Nova nikoli z titulu správy osobních údajů, nýbrž např. z titulu poznatku sdíleného v rámci kolektivu na pracovišti, bylo na takový případ možno aplikovat kupříkladu instituty ochrany

osobnosti, a to v občanském soudním řízení a na základě žaloby dotčených zaměstnanců, ohledně těchto údajů byl nicméně vyloučen postih za správní delikt podle zákona o ochraně osobních údajů.

23. S další částí kasační námitky se Nejvyšší správní soud vypořádal touto argumentací:

[21] Následně Nejvyšší správní soud obrátil svoji pozornost k postihu stěžovatelky za správní delikt v části vztahující se ke zveřejnění údaje o rizikovém těhotenství A. M. Shledal, že i v tomto ohledu trpí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nedostatkem důvodů, popř. řízení před nimi absencí odpovídajícího dokazování. I ve vztahu k tomuto údaji je správním orgánům nutno vytknout, že měly být důkladnější co do odůvodnění, zda byl údaj o rizikovém těhotenství A. M. předmětem zpracování osobních údajů, popř. podrobit odpovídajícímu dokazování okolnost, zda stěžovatelka z titulu vedení personální a mzdové agendy zaměstnanců skutečně disponovala údajem o rizikovém těhotenství či jen údaj o pracovní neschopnosti A. M. od 14. 10. 2008 a navazující mateřské dovolené od 15. 4. 2009, jak stěžovatelka v řízení opakovaně namítala.

[22] Správní orgány ani v tomto ohledu dostatečně nevyhodnotily skutkové okolnosti případu, konkrétně že údaj o rizikovém těhotenství byl stěžovatelkou do tiskové zprávy zařazen v reakci na nařčení prezentované ve vysílání TV Nova a k osvětlení, že jmenovaná byla v dané době dlouhodobě nepřítomná na pracovišti, a to z důvodu pracovní neschopnosti; alespoň rámcově měly být vypořádány důvody, pro které stěžovatelka považovala za potřebné uvést, z jakého důvodu se jmenovaná v pracovní neschopnosti nacházela. Větší pozornost měla být věnována i skutečnosti, že pokročilé těhotenství A. M. bylo při sledování pořadu, v němž tato vystupovala, na první pohled zjevné; správní orgány nevymezily závažnost správního deliktu ve světle toho, že stěžovatelka porušila zákon (především či jen) ve vztahu ke zveřejnění dodatečného údaje, že toto těhotenství bylo kvalifikováno jako rizikové.

[23] Pokud navíc správní orgány dospěly k závěru, že stěžovatelka jako zaměstnavatel A. M. byla správcem (citlivého) údaje o jejím rizikovém těhotenství a tento údaj neoprávněně zveřejnila, byly povinny zohlednit okolnosti zveřejnění údaje, a to zejména co do vyhodnocení, zda tyto představovaly okolnost polehčující či přitěžující. Správní orgány porušily zákon, pokud tuto esenciální okolnost spáchání správního deliktu, za který stěžovatelku postihovaly, nezohlednily při posouzení věci a zejména při stanovení výše sankce. Obdobné vyhodnocení skutkových okolností případu přitom Nejvyšší správní soud postrádal i ohledně postihu stěžovatelky za správní delikt v části týkající se zveřejnění údajů o vztahu A. M. a P. S. a jejich soužití ve společné domácnosti.

24. Ohledně argumentace žalovaného Nejvyšší správní soud uvedl:

[27] Na posouzení věci nemohl nic změnit odkaz žalovaného na nutnost interpretovat zákon o ochraně osobních údajů v souladu se směrnicí č. 95/46/ES, k jejímuž provedení byl přijat, konkrétně skutečnost, že čl. 2 písm. b) této směrnice výslovně neobsahuje prvek systematickosti zpracování osobních údajů a ustanovení čl. 3 vztahuje její působnost na 1) zcela automatizované zpracování osobních údajů; 2) částečně automatizované zpracování osobních údajů; 3) neautomatizované zpracování osobních údajů, které jsou obsaženy v rejstříku nebo do něj mají být zařazeny. Tato ustanovení směrnice nemohou nic změnit na nedostatečném odůvodnění, resp. dokazování správních orgánů v projednávané věci, v jejichž důsledku nezbylo než jejich rozhodnutí zrušit. Pro posouzení věci je stejně tak irelevantní odkaz žalovaného na závěry rozsudku ze dne 6. 11. 2003, věc C-101/01 Bodil Lindqvist, kterým Evropský soudní dvůr pod

pojem zpracování osobních údajů podřadil identifikaci konkrétních osob na internetových stránkách, v daném případě osob činných v rámci farnosti (kolegů zřizovatelky stránek), a to včetně jména a lehce humornou formou prezentovaného popisu jejich funkcí a zálib, přičemž v několika případech byl zmíněn i rodinný stav, telefonní číslo a další informace a ohledně jedné kolegyně bylo uvedeno, že se zranila na noze a čerpá částečné volno z důvodu nemoci. Nebylo proto rovněž třeba zvažovat předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru.

25. Nejvyšší správní soud s odkazem na tyto závěry zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, s tím, že

„[31]... Na správních orgánech proto bude pokračovat v řízení a znovu posoudit odpovědnost žalobkyně za správní delikt, přičemž pokud bude výsledkem správního řízení nové rozhodnutí, jímž bude vysloveno, že žalobkyně spáchala předmětný správní delikt, bude úkolem správních orgánů řádně odůvodnit, a to případně i na základě odpovídajícího dokazování, za zveřejnění kterých údajů v tiskové zprávě je žalobkyně postihována a z jakých důvodů lze toto její jednání kvalifikovat jako správní delikt podle zákona o ochraně osobních údajů; v takovém případě žalovaná rovněž řádně posoudí okolnosti spáchání správního deliktu, a to včetně vyhodnocení okolností polehčujících a přitěžujících, jak bylo naznačeno výše.“

26. Městský soud dospěl k závěru, že v napadeném rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů nebyly tyto závěry Nejvyššího správního soudu reflektovány.
27. Především je zřejmé, že již v rozhodnutí vydaném v I. stupni žalovaný Úřad pro ochranu osobních údajů provedl vlastní vyhodnocení právních závěrů Nejvyššího správního soudu a významně se od nich odchýlil. Jeho argumentace, jak je zřejmé z textu odůvodnění na straně 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí, je založena na úvaze, že žalobkyně byla správcem osobních údajů, jelikož rozhodla o zveřejnění tiskové zprávy na svých webových stránkách, přičemž zveřejnění je jedním ze způsobů zpracování osobních údajů podle ust. § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.
28. Tento závěr vyvodil správní orgán I. stupně ze skutečnosti, že žalobkyně předmětné osobní údaje uvedla na své internetové (webové) stránce. K tomu argumentoval aplikací Směrnice č. 95/46/ES ve světle rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 6. 11. 2003 ve věci C-101/01 Bodil Lindqvist, v němž se soudní dvůr vyjádřil tak, že za zpracování osobních údajů je třeba považovat uvádění osobních údajů na internetové stránce, neboť se jedná přinejmenším o zčásti automatizované zpracování osobních údajů ve smyslu článku 3 odst. 1 směrnice 95/46/ES. V případě automatizovaných, resp. částečně automatizovaných zpracování se vždy jedná o systematické operace s osobními údaji, tudíž není možno zkoumat prvek systematickosti. Jelikož ke zveřejnění osobních údajů žalobkyní došlo prostřednictvím zveřejnění tiskové zprávy na jejích webových stránkách, jedná se tedy ve smyslu výše uvedeného názoru judikátu a směrnice 95/46/ES o formu automatizovaného zpracování.
29. Skutečnost, zda žalobkyně vedla či nevedla údaje dotčených subjektů údajů o jejich vztahu, o soužití ve společné domácnosti a o rizikovém těhotenství A. M., ve své personální evidenci, je podle správního orgánu z hlediska posouzení toho, zda je nutno na jednání žalobkyně aplikovat povinnosti stanovené zákonem o ochraně osobních údajů, nerozhodná. Správní orgán konstatoval, že při úvaze o tom, zda samotné zveřejnění osobních údajů, včetně citlivého, na internetové stránce, aniž by tyto údaje byly předtím obsaženy v jiné evidenci či databázi správce, je zpracováním osobních údajů, je vázán

rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ve věci *Lindqvist*, přičemž bez změny právního názoru samotným soudním dvorem není oprávněn se od tohoto výkladu odchýlit. Ze skutkového hlediska se přitom jedná o velmi podobný případ, protože i ve věci *Lindqvist* šlo o to, že fyzická osoba pouze zveřejňovala informace o konkrétních osobách, které získala z obecné povědomosti o nich. Správní orgánu I. stupně pak měl za to, že není rozdíl mezi tím, zda osoba získá povědomost o osobních údajích ostatních členů komunity, a ty se rozhodne zveřejňovat, a mezi tím, kdy zaměstnavatel získá povědomost o některých dalších osobních údajích svých zaměstnanců - nad rámec běžného zpracování prováděného v souvislosti s existencí služebního poměru - a rozhodne se je zveřejnit.

30. Předseda Úřadu pak tuto argumentaci převzal, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 8 uvedl, že Úřad v rámci opakovaného správního řízení dospěl k závěru, že žalobkyně je v rámci zpracování údajů ve formě jejich shromáždění, utřídění a zveřejnění na internetu správcem osobních údajů podle ustanovení § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů, podle kterého je správcem každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. Správcem ve vztahu ke zveřejněným osobním údajům se žalobkyně stala v okamžiku, kdy sama o své vůli rozhodla je popsáním způsobem zveřejnit. Přitom není podstatné, zda a jakým způsobem a případně za jakým účelem tyto osobní údaje zpracovávala již dříve. Žalobkyně z různých zdrojů získala osobní údaje, tyto utřídila a následně zveřejnila, což podle vlastních vyjádření činila pro ochranu svých práv a právem chráněných zájmů. Jinak řečeno žalobkyně stanovila nový účel zpracování a pro jeho dosažení osobní údaje popsáním způsobem rovněž zpracovávala, přičemž toto jednotlivé zpracování je podle závěru správního orgánu I. stupně i odvolací orgánu v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů.
31. Dále se předseda Úřadu zabýval tvrzením žalobkyně, že nemá postavení správce osobních údajů nemá ani jako zaměstnavatel v souvislosti s existencí pracovního nebo služebního poměru. Zde souhlasil s právním názorem správního orgánu I. stupně, že ohledně této věci bylo postaveno najisto tvrzení žalobkyně o tom, že součástí personálních spisů vedených k A. M. a P. S., jako osobám ve služebním poměru k účastníku řízení, nebyly osobní údaje o jejich vztahu, o sdílení společné domácnosti a o rizikovém těhotenství A. M.. Správní orgán I. stupně proto důvodně nepřistoupil k provedení dokazování tak, jak bylo presumováno Nejvyšším správním soudem, s tím, že uvedené osobní údaje získala žalobkyně jako informace pramenící z obecného povědomí na pracovišti.
32. Nicméně to, že žalobkyně dotčené osobní údaje za vlastním účelem shromáždila, byť z různých zdrojů, dále uspořádala a zveřejnila, představuje samostatné zpracování osobních údajů a takové zpracování neprobíhalo v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů, za což právě je žalobkyně postihována. Skutečnost, že samotné zveřejnění osobních údajů na internetu, bez ohledu na jejich zdroj, představuje jejich zpracování ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES, a tím v důsledku i ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, potvrdil Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 6. listopadu 2003 ve věci C-101/01 (*Lindqvist v. Švédsko*).
33. Předseda Úřadu dále odmítl námitku žalobkyně, že údaj o rizikovém těhotenství jí poskytla sama A. M. a údaj o společné domácnosti stěžovatelů je údajem všeobecně známým.

34. Za prvé ani skutečnost, že osobní údaj je v určitém prostředí obecně znám, nemění nic na jeho charakteru osobního údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Shromáždění a další zveřejnění takových osobních údajů neomezenému okruhu osob prostřednictvím internetu je nutno považovat za zpracování osobních údajů.
35. Za druhé odvolací orgán potvrdil závěry a argumenty správního orgánu I. stupně, že údaje o společné domácnosti a rizikovém těhotenství v tiskové zprávě nebyly pro tvrzenou obranu účastníka řízení nutné a přiměřené, a proto jejich zveřejněním bylo zasaženo do ústavně garantovaného práva na ochranu soukromého a osobního života, neboť se ve svém důsledku jednalo o určitou formu osobního nátlaku na A. M. a P. S.. Navíc údaj o rizikovém těhotenství A. M. je citlivým údajem, kdy odvolací orgán bere za jednoznačně prokázané, že účastník řízení nedisponoval výslovným souhlasem subjektu údajů a ani jiným právním titulem podle ustanovení § 9 písm. b) až i) zákona o ochraně osobních údajů k jeho zveřejnění. Žalovaný tak souhlasil s právním názorem správní orgán I. stupně, že za protiprávní je nutno považovat zveřejnění informace, že těhotenství A. M. je rizikovým, nikoliv zveřejnění informace o jejím těhotenství jako takovém, neboť to samo bylo zjevné z televizního pořadu. Souladně se správním orgánem I. stupně i odvolací orgán považoval za nepřijatelné, aby kdokoli mohl bránit svoji „dobrou pověst“ před nařčením třetích osob tím, že zveřejní bez jejich souhlasu subjektu údajů jejich citlivé údaje tak, jak tomu bylo v tomto případě, a to konkrétně o zdravotním stavu dané osoby. Rovněž tak odvolací orgán považoval za neakceptovatelné, aby žalobkyně vysvětlovala dlouhodobou nepřítomnost zaměstnance na pracovišti tím, že veřejně šířila konkrétní údaj, který vypovídá o zdravotním stavu tohoto zaměstnance.
36. Konečně pokud jde o argumentaci žalobkyně, že i kdyby byla správcem předmětných údajů, vztahuje se na jejich zveřejnění ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, předseda Úřadu uvedl, že ani s touto námitkou nelze souhlasit, protože žalobkyně se při zveřejnění předmětných údajů neomezila na věcnou argumentaci, která by v kontextu uvedené reportáže byla dostačující k ochraně jeho práv a právem chráněných zájmů, ale se zjevným úmyslem zastrašit či poškodit stěžovatele uvedl i jejich další osobní a citlivé údaje. Pro jejich zveřejnění pak nelze právní titul podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů aplikovat, a to pro rozpor s větou za středníkem.
37. Městský soud v Praze vychází z této argumentace předsedy Úřadu, resp. již správního orgánu I. stupně, musel dospět k závěru, naznačenému již výše, že správní orgány obou stupňů nerespektovaly právní názory Nejvyššího správního soudu, a zejména jeho pokyny, vyjádřené v jeho rozsudku ze dne 20. února 2014, č. j. 4 As 109/2013 – 48.
38. Jak bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud měl za to, že odpovědnost žalobkyně za delikt podle zákona o ochraně osobních údajů není dosud dostatečně prokázána, zejména proto, že není najisto postaveno, zda v předmětné věci měla žalobkyně postavení správce osobních údajů a z toho vyplývající odpovědnost. K tomu pro stručnost městský soud odkazuje na argumentaci Nejvyššího správního soudu v odstavcích 19, 20 a 22 citovaného rozsudku, která je srozumitelná a ve vztahu ke správním orgánům dostatečně instruktivní.
39. Správní orgány obou stupňů se však těmito pokyny Nejvyšší správní soud neřídily a ve věci rozhodly na základy nikoliv doplněného objasnění skutkového stavu, ale s odkazem na své pochopení Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES, resp. judikátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 6. listopadu 2003 ve věci C-101/01.

40. Nelze přitom přehlédnout skutečnost, že argumentace správních orgánů je více či méně zjevnou polemikou se závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, právě s odkazem na směrnici 95/46/ES a její aplikaci v rozsudku ve věci C-101/01 (Lindqvist). Tuto argumentaci však musel městský soud odmítnout, neboť zcela opomíjí skutečnost, že Nejvyšší správní soud jak směrnici 95/46/ES, tak rozsudek ve věci C-101/01 (Lindqvist) výslovně reflektoval, a vyložil, proč k nim v projednávané věci nelze přihlídnout.
41. K tomu nezbylo než poukázat na text odstavce 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. února 2014, č. j. 4 As 109/2013 – 48, kde tento soud výslovně konstatoval, že na posouzení věci nemohl nic změnit odkaz žalovaného na nutnost interpretovat zákon o ochraně osobních údajů v souladu se směrnicí č. 95/46/ES, a že ustanovení směrnice nemohou nic změnit na nedostatech odůvodnění, resp. dokazování správních orgánů v projednávané věci. Na stejném místě pak uvedl, že pro posouzení věci je stejně tak irelevantní odkaz žalovaného na závěry rozsudku ze dne 6. 11. 2003, věc C-101/01 Bodil Lindqvist, a že nebylo rovněž třeba zvažovat předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto Městský soud v Praze shledal, že pokud žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný se neřídil pokyny Nejvyššího správního soudu z jeho rozsudku ze dne 20. února 2014, č. j. 4 As 109/2013 – 48, zejména že neprovedl potřebné dokazování a navíc své rozhodnutí opětovně odůvodnil argumenty, které Nejvyšší správní soud jako nedůvodné odmítl, byla tato žalobní námitka zcela důvodná. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
43. Žalovaný v dalším řízení zejména posoudí, zda vadu řízení před Úřadem pro ochranu osobních údajů jako správním orgánem I. stupně, spočívající v tom, že tento správní orgán nepostupoval při vydání svého rozhodnutí ze dne 21. května 2014, č.j.: VER-2821/09-34, v souladu s pokyny Nejvyššího správního soudu, vyjádřenými v jeho rozsudku ze dne 20. února 2014, č. j. 4 As 109/2013 – 48, a to včetně závěrů obsažených v odstavci 27 rozsudku, lze odstranit v řízení o rozkladu anebo zda je nutno rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Při tomto posuzování a rozhodování pak i předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů bude vycházet z citovaných závěrů a pokynů Nejvyššího správního soudu.
44. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního s tím, že žalobkyně sice měla ve věci úspěch, ale žádné náklady jí nevznikly.
45. Soud rozhodl o žalobě bez jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu